

avant...!

P. O. U. M.

figueres, 24 de febrer del 1937 - número 11

J. C. I.

redacció: joaquim maurín, 8

mobilització

Es torna a parlar molt de la necessitat de mobilitzar distintes lleves, passen dies i més dies, i aquesta necessitat no es fa pràctica. Això per molta gent resulta incomprensible i permet fer tota mena de fantasioses càbales respecte als motius que poden dificultar dita mobilització.

Entorn de la mateixa és fa ambient partidista. D'un problema tan greu com aquest els eterns oportunistes volen aprofitar-se'n per afanys inconfesables. Ens pensàvem que la caiguda de Màlaga ens allisonaria però temem que no sigui així. Amb tota inconsciència anem a sacrificar noves places.

La culpa no pot ésser del poble. Aquest que veu el perill imminent està disposat a lluitar fins l'últim moment. Li manquen però els mitjants necessaris. I la mobilització no es realitza precisament perquè es careix del que més falta fa per bastir un exèrcit potent i disciplinat que podria anihilar el feixisme i acabar la revolució social.

Defensem els proletaris conscients un criteri clar. L'exèrcit revolucionari ha d'ésser forjat amb la cooperació exclusiva de la classe treballadora. Els burgesos i els seus fills cal destinar-los a treballs de fortificacions. Les armes pels obrers. El pic i la pala per a la classe explotadora.

A més cal que els governants és posin en estret contacte amb el poble. Convé que baixin de les altures on poden quedar enlluernats i que, prop dels que viuen i fan la guerra, vegin sense mixtificacions les necessitats apremiants que cal satisfer si és desitja sincerament guanyar la partida entaulada.

Per això entenem que en aquests moments convindria la creació d'un govern netament obrer per a poder donar tota mena de facilitats als treballadors.

Cal reconèixer que si no existeix pas una total compenetració entre els de dalt i els de baix ens esposem a un fracàs rotund.

Convé deixar de banda tota mena de prejudicis sectaris, reforçar l'unitat d'acció, i crear així l'ambient propici per a donar un gran impuls als treballs preparatoris de la victòria definitiva que ja és beslluma.

De no fer-se d'aquesta manera, si continuem passant temps omplint paper i prenguent decisions que queden en embrió ens exposem a contratemps funestos.

Per tant més realitats i menys xerrameca.

full setmanal

trotskistes?

Als militants del P. O. U. M. acostumats ja de temps, a ésser titllats de tot, no és que ens molesti molt el qualificatiu que l'ex-poumista Estivill ens adreçava dilluns passat, al miting del P. S. U. C. A mi, personalment m'és molt més simpàtic, el qualificatiu de trotskista que el de feixista, agent de la Gestapo, etc, etc.

Ara bé, com que tenim la desgràcia de discrepar de Trotski, ens molesta, simplement, que s'ens digui que som els seus seguidors. No és pas que amb aquest full setmanal vulgui convèncer a Estivill i als tres o quatre del P. S. U. C. que saben quelcom de marxisme, perquèestic convençut, de què ells mateixos saben positivament que nosaltres som tant trotskistes, com ells revolucionaris. És principalment a aquella gran massa neo-comunista que ha ingressat al P. S. U. C; a la gran part de republicans i de dones de republicans, que quan parlen de nosaltres s'emplenen la boca com dient-nos un fàstic, quan criden trotskistes!, que m'adreço per tal de que quan vulguin insultar busquin un istà més significatiu.

Nosaltres no som trotskistes. Ho hem dit milions de vegades, i si n'hi ha algú dels que ens ho diu que sàpiga llegir francès, hi deixarem llegir el portantveu del trotskisme, perquè vegi les floretes que ens dedica, sense arribar, però mai, on han arribat, insultant i difamant, els libels de l'estalinisme.

Nosaltres no som trotskistes. Si n'hi ha algú dels que ho criden que llegeixi els diaris, li preguem que doni una mirada a les declaracions de Trotski sobre el P. O. U. M; en les quals, el creador de l'Exèrcit Roig, afirma que nosaltres no tenim res a veure amb els seus seguidors.

Nosaltres no som trotskistes. Som un partit comunista independent, fort, compacte, de masses i això es el que no pot capir el cervell estret dels buròcrates de la Internacional Stalinista. Però som! Existim, i pesi a quí pesi no desapareixerem tan fàcilment. Aspirem, abans, a fer la revolució i a acabar amb els reformistes.

PALLAC.

15 cts.

consell municipal

Al fer sortir el nostre portantveu, teniem el propòsit de dedicar un espai del mateix a analitzar, criticar o apiaudir, l'obra que es realitzés des del Consell Municipal.

No ho hem fet perquè des d'un primer hem hagut de reconèixer que des del Consell Municipal no podia fer-se el treball revolucionari precis degut als molts legalismes que s'esgrimeixen per tal d'anar refredant l'impuls reivindicador del proletariat que es posà de manifest el 19 de juliol.

Avui, però, el fet s'ho val, per això dediquem unes ratlles del nostre setmanari per a solidaritzar-nos totalment amb la petició que va fer el nostre camarada Carreres, apoiada amb decisió pel company Bellostes, a les distintes minories que formen el Consell Municipal en el sentit que exposessin públicament si creien que els militants del P.O.U.M. som feixistes.

El camarada Carreres va dir: des del primer moment els afiliats del P.O.U.M. hem estat a primera fila. No hem defallit mai. Eus hem dedicat exclusivament a la lluita cruenta contra el feixisme i a consolidar les millores revolucionàries que anavem aconseguint. Hem trencat amb el passat burgès, al qual no volem tornar. Hem dedicat hores i mes hores a l'actual moviment. Amb el nostre dinamisme hem contagiats als companys revolucionaris per fer feina positiva. Hem donat sempre la cara i no volem defugir responsabilitats. Però ha arribat un moment que si no comptem amb l'apoi desinteressat de tots els sectors anti-feixistes ens exposem a deixarnos guanyar pel cansanci al veure que enlloc de tenir interès en comprendre la nostra actuació, es te un ben clar propòsit de perjudicar-nos. Per això demanem que totes les minories exposin clarament la seva posició vis a vis amb nosaltres.

El company Bosch, de la C. N. T., diu que ells de cap manera poden conceptuar de feixistes als companys del P. O. U. M. quan aquests han complert sempre amb el seu deure. Enviant al front centenars de camarades i en la reraguarda fent un treball d'acord amb la labor revolucionària que cal realitzar.

El company Deulofeu, d'Esquerra Republicana, s'explica en semblants termes, demanant que és deixin de

banda les rancunies partidistes i que és vagi per fer feina positiva i de conjunt.

Sabà del P. S. U. C., diu que el seu partit no te res a dir dels militants del P. O. U. M. de la localitat puix sempre han complert com devien. Ara que la campanya que fa la premsa del P. O. U. M. orientada pels dirigents d'aquest partit, per ells, és netament feixista.

El camarada Bellostes, diu que no pot permetre's que els dirigents del partit siguin qualificats de feixistes i els de la base no, quan tots actuen amb la màxima compenetració.

El primer conseller, company Viusà (C. N. T.), diu que tinguent en compte les corrents d'unificació existents creu que el company Sabà podia qualificar la campanya del P. O. U. M. amb menys cruessa.

El conseller de Sanitat, company Martin (E. R. C.), creu que tot el que passa entre el P. O. U. M. i el P. S. U. C. son distints punts de vista partidistes que seria hora que acabessin en be de la guerra.

El representant de la Unió de Rabassaires, company Pujolar, enten també que el que cal és cercar els punts que poden unir-nos i bandejar tot allò que pugui ésser motiu de discòrdia.

Amb aquest debat s'ha posat de manifest que baix un punt de vista local totes les minories conceptuen, com és

mereix, la labor del militants del P. O. U. M.

En l'ordre general solament hi ha l'interpretació del delegat del P. S. U. C que per la crítica de «La Batalla» —que no comprenen molts d'ells— entenen que ja és suficient per qualificar de feixistes als dirigents del nostre partit. Es lamentà també dit delegat perquè nosaltres els conceptuaven de menxevics. Si coneixés l'història de la revolució russa veuria que la posició del seu partit és similar a la dels menxevics i mai podria acceptar que per contrarestar la nostra campanya, sempre discutible i amb l'alta de mires corresponent, puguin qualificar-nos de feixistes.

Amb això és corrobora la nostra justa apreciació. Si existís la cultura necessària—que ens han negat sempre els burgesos—actualment no hi hauria possibilitat que elements arrivistes s'aprofitessin de la bona fe de companys obrers per enfrontar-nos els uns als altres.

S'imposa actuar en forma coordinada. No podem permetre que els oportunistes que sols treballen per guanyar-se una esplèndida posició personal, és serveixin de nosaltres mateixos per fer-nos exterminar.

El proletariat ha de demostrar que te sentit comú, bandejant dels seus rengles a tots aquells que sols actuen a sou de la reacció, per fer-nos perdre la revolució i la guerra.

SHIPP.

més del control de les fronteres

Ha entrat en vigor el control de les nostres fronteres, i tal com vàrem indicar, considerem al mateix com un nou atentat contra la nostre Revolució —per més bona voluntat que hi hagi per part de una o dues nacions—, i que considerem afavoreix exclusivament als faixistes. Deiem que el Capitalisme internacional, fracassats tots els anteriors intents per derrotar a les forces obreres —i que en cap manera podien despertar l'indignació del proletariat del seu respectiu país— volia imposar-nos aquesta nova modalitat del Control, que tendeix a perjudicar al proletariat espanyol, i assenyalavem el perill que per a nosaltres representava l'incògnita de Portugal.

Portugal es nega al control de les seves fronteres i solament admet una delegació anglesa. Vol dir això que ajudarà descaradament a Franco com han fet Hitler i Mussolini després del tractat de *no intervenció*? En cap manera. Sabem que Oliveira Salazar obra a l'impuls de Hitler i mentre aquest no li ordeni el contrari, no voldrà posar-se de evidència davant d'Anglaterra, i respectarà l'acord, encara que directament no l'hagi signat.

Ara bé, nosaltres estem acostumats a mirar i estudiar els aconseqüents amb la màxima serenitat, rebuljant tota mena de pesimisme, però, sense caure tampoc amb un optimisme perjudicial i contraproduent. En tot instant devem situar-nos serenament

i d'acord amb la realitat del moment. Devem estar sempre alerta i mai confiats. Per aquesta raó, cal que fredament ens enfrontem amb la realitat i serenament mirem aquest CONTROL.

Itàlia i Alemanya, durant aquests darrers dies han desplegat una activitat fantàstica. Amb els pocs dies que els hi restaven per proveir als rebels, han procurat abastir-los degudament. El nombre d'homes i materials enviats, ha estat molt superior al que venien efectuant anteriorment. Per aquest costat, estem persuadits de que la superioritat bèlica de les forces mercenàries de Franco queda ben manifesta i que prontament serà un fet - creuen - la victòria feixista a Espanya, però, no compten en que aquesta superioritat - si existeix - serà anul·lada i adhuc superada per la combativitat i heroïsmes dels obrers. No tenen en compte tampoc en l'esperit constructor del proletariat espanyol, i que la seva floreixent indústria de guerra serà un mitjà més per acabar ràpidament amb tots els feixistes espanyols, que hi ha a la nostra terra.

Indiscutible, però, que si Hitler veu que amb aquesta mesura del CONTROL els exèrcits feixistes porten les de perdre, es valdrà de Portugal per suministrar els homes i materials que Franco necessita. No es resignarà tan fàcilment a perdre les terres i mercats que li ha ofert el general rebel, ni l'indiscutible apoï que aquest li prestarà en cas d'una lluita amb França o altre país.

Nosaltres confiem amb el proletariat internacional i assentem el mateix criteri de sempre. El problema no es de pactes ni d'acords. Que els feixistes ajudin als feixistes. Però que els països democràtics ajudin - com ho fan Mèxic i la U. R. S. S. - al poble espanyol. Si els governs no ho volen fer, el proletariat internacional té el deure d'imposar-ho, sigui com sigui i costi el que costi. La Revolució espanyola ho exigeix, i el triomf internacional del proletariat, ho necessita.

BELLOSTES.

22-2-37.

El Socialisme és l'única sortida de la nostra revolució.

els fets ens donen la raó

Quan els facciosos varen matar al front d'Aragó (Sector Belchite) al capità Jubert, des d'aquest portantveu recordàvem que en les presons quedaven militars feixistes i demanàvem que s'els afusellés.

No es va fer cas del nostre desig justificadíssim.

Al cap de pocs dies a Girona el Tribunal Popular especial, sentenciava els oficials del Batalló de Chiclana detinguts com a desafectes al règim.

Com a testimonis de càrrec varen declarar en aquesta causa uns quants companys que confiaven que es faria una justícia exemplar.

Com a testimonis de descàrrec varen mobilitzar-se dotzenes de personatges de primera i segona categoria, amb evident desig de salvar les militars facciosos.

D'aquests testimonis dos, però, varen ésser els que més cridàren l'atenció per les seves extenses i enèrgiques declaracions.

Un i altre manifestàren que no hi havia facciosos en el Batalló de Chiclana.

En números anteriors d'*avant..!* quan hem parlat d'aquest judici no hem volgut fer-ho a fons. Avui però, les circumstàncies ho exigeixen.

De cap manera varem entendre com els dos testimonis varen atrevir-se a fer manifestacions tan categòriques a favor dels militars feixistes, coneixent com podien conèixer, l'ideologia reaccionària dels detinguts. Sabien també que als primers dies de la detenció dels oficials del Batalló de Chiclana s'interessà l'alliberament de tres d'ells, diguent que eren elements addictes al règim. Es deixaren en llibertat i aprofitàren la primera ocasió per passar-se a l'enemic amb armes i bagatjes. Aquesta deserció era descuidada premeditadament pels testimonis indicats quan declaraven que els detinguts no podien ésser considerats feixistes.

I ara, ultimament, torna a repetir-se un fet lamentable que reforça precisament el concepte que teniem nosaltres dels militars detinguts.

El fall del judici esmentat va ésser favorable als processats. L'excés de testimonis de descàrrec va presionar el jurat. Es dictaren insignificants penes i es deixaren varis oficials en llibertat.

Entre aquests el capità Joan Asensi Gonzalez i l'alferez Francesc Jou Parés, els quals han estat detinguts fa pocs dies quan junt amb guàrdies civils, ex-freres i burgesos, armats amb metralladores i bombes de mà, pretenien passar la frontera per ajudar a les forces de Franco. La captura d'aquests feixistes ha costat la vida a alguns milicians, i podia contar la de molts altres.

Per això nosaltres davant d'un fet com aquest preguntem. No hauria estat més lògic que el primer Tribunal que els va jutjar ho hagués fet en la forma revolucionària que exigeixen els actuals moments? No hauria estat més just que els testimonis de descàrrec abans de declarar s'haguessin enterat degudament de la personalitat dels detinguts? O és que certament pensaven que els havien detingut perquè sí?

Son fets a aquest que cal tenir-los en compte sobretot quan els que fan de testimonis de descàrrec són elements que ocupen importants càrrecs.

Entenem que ha arribat el moment de parlar clar i per això diem: Creiem contraproduent i perjudicial per la revolució i per la guerra que, després del succeït, els testimonis repetits continuïn ocupant llocs de responsabilitat. Fent extensiu el nostre criteri a la totalitat de testimonis que puguin ocupar d'aquests llocs. Tant militars com civils.

Entenem que el poble no pot tenir en ells la confiança necessària.

L. M.

**Militarització?
Comanament únic?
Sí; però sota el control
de les organitzacions
proletàries.**

(Solidaridad Obrera).

aclaración

III

Mi trabajo no creo que fuese superior al que otro camarada responsable pudiese haber realizado, pero lo que sí he de decir que nadie, absolutamente nadie, podría obrar de mejor buena fé.

No quiero justificar mi acción por hechos realizados, pues nosotros los revolucionarios, los auténticos revolucionarios, los que siempre hemos dado el pecho cuando se trata de defender la causa de los trabajadores, jamás acostumbramos a pasar factura, puesto que el entendimiento que nosotros tenemos de nuestro trabajo es el de haber cumplido con un deber, y cuando se cumple con un deber, no se ha hecho ninguna cosa extraordinaria, ni más ni menos que poner un escañón más a la enorme muralla que ha de enarbolar sin que pase mucho tiempo, la bandera de la libertad.

Apesar de esto hemos de hacer algunas aclaraciones con entera imparcialidad, para que las cosas queden tal y como son sin que lenguas venenosas puedan extender su líquido, hacia terrenos que no son los de la realidad.

A los ocho o diez días de haber llegado el que suscribe al *Castillo*, se convoca una asamblea en el Teatro Principal, de Figueras, que llevaba como finalidad un informe del Comité de Cuartel de sus trabajos realizados.

En aquella asamblea, todos hemos expuesto nuestros puntos de vista. Se llegó a la más entera conformidad. La

camaradería y la fraternidad reinaban en todos los ámbitos del local. Y al terminar el citado comicio, todos los soldados allí reunidos gritaban Viva la Revolución, gritos que se cruzaban entre otros que enaltecían la personalidad del Comisario Político

Uno de los acuerdos que fué tomado en esta asamblea ha sido el siguiente: *Los oficiales venidos de la Escuela de Guerra o con traslado de otros Regimiento, etc., serán presentados, además del jefe militar, al Comisario Político del Regimiento, al objeto de que la seguridad de la lucha antifascista sea efectiva y no se introduzcan elementos ajenos a la causa que estamos defendiendo. Este acuerdo se extiende también a las clases de tropa etc. que causen alta en este Regimiento. Todos estos Jefes, oficiales o clases al ingresar en este Regimiento, se verán obligados a presentar la documentación por la cual puedan comprobar que son auténticos antifascistas y que antes del 19 de Julio no habían pertenecido a ninguna organización de las que hoy luchan contra las libertades populares.*

Pues bien, al día siguiente de haber tomado este acuerdo en la asamblea, se presentan en el 2º Regimiento de la 2ª División ocho oficiales salidos de la escuela de Guerra. El Sr. Michelena ya les había destinado a sus respectivas Compañías, pero, como por encima del Jefe del Regimiento están los acuerdos y el criterio de la totalidad de los sol-

dados, yo le digo al citado Sr. que los oficiales tenían que pasar por mi Secretaría, al objeto de hacerles conocer el acuerdo recaído el día anterior.

Los oficiales vienen a mi presencia, les pido la documentación y veo que todos sin excepción, me presentan el carnet del Partido Socialistas Unificado, con el sello de aquel mismo mes. Es decir, que estos Sres., previsores de lo que podría ocurrir, salidos de la Academia se afiliaron al P. S. U. C. al objeto de poder justificar su personalidad.

Nada les he dicho. Ningún reparo les he puesto. Para mí pertenecían a una organización antifascista y si habían ingresado hacía unas horas, la culpa no era mía sino de aquellos que les habían dado ingreso.

Cabía pues presentarlos a los soldados, y sin que hubiesen pasado muchos momentos, doy la orden para que se reúna el Regimiento y poder presentarles a los flamantes Césares llegados el día anterior.

A los soldados les digo lo siguiente: Camaradas, examinada la documentación de los oficiales venidos ayer, a los que vosotros ponáis algunos reparos para que ingresasen en este Regimiento, he de manifestaros que traen la documentación en regla, pues traen carnets de ser afiliados y pertenecientes a organizaciones antifascistas.

Así queda la cosa; los citados oficiales son destinados a sus compañías y nosotros continuamos el trabajo.

Se da el caso de que dos días después se reúne el Regimiento para hacer un desfile mediante el compás de los tambores y el Jefe del Regimiento delega en uno de estos oficiales (el más antiguo) para que mande la fuerza. Pero se da el caso que éste buen muchacho, muy elegante en todos los aspectos, pero que deja mucho que desear como instructor, no sabía mandar, y cuando se le hace la advertencia contesta enfurecidamente que «a él se lo habían enseñado así». De todas formas, se da el mando a otro y claro, lo que ocurre... a este otro se lo habían enseñado de otro manera; pero la manera que este lo había aprendido era la que en realidad es efectiva en todas las academias y en todas las reglas de la instrucción.

Ahora yo pregunto. Si aquel oficial no sabía mandar y estaba todo azorado en el cuartel, a cientos de kilómetros del enemigo. ¿Que ocurriría en caso de ir a los campos de batalla? Lo más práctico sería que perdería hasta las

cicle de conferències

divendres, 26 febrer

10 nit

josep jordi

dissertarà sobre:

< cultura obrera >

confiem que com ha succeït en

● nota: altres conferències, no hi faltaran cap afiliat.

nociones del habla o en caso contrario quedaría completamente tartamudo.

Es por esto por lo que aquellos flamantes Ulises empezaron ya a trabajar de mala gana, haciéndonos labor rastroera alegando que el Comisario Político era muy déspota, no sabía tratar a la gente y otras perogrulladas por el estilo.

Habilidosamente, como lo hacen todos los cobardes y canallas, van hinchando el perro, cogiendo los más inconscientes y envenenándolos para que se enfrentasen con el Comisario Político. Pero como los soldados sabían perfectamente de que estos señoritos cursis no podían decir más que tonterías no les hicieron caso y así vemos que tirando la cuerda hasta lo más hondo del pozo, llegan hasta el Partido Socialista del qual hacía unas horas que eran sus afiliados. El Partido Socialista (por descontado) lo toma en consideración y convoca a todos los afiliados a él, tanto si son jefes, oficiales como clases. No recuerdo si a esta reunión del Partido Socialista han sido convocados los soldados a él afiliados.

En esta reunión, toman el acuerdo, de que por los medios que sean, había que deshacerse del Comisario Político, pues éste era un militante del P.O.U.M. y los del P. O. U. M. enemigos del Frente Popular, no podían ser Comisa-

rios Políticos de un Regimiento encuadrado bajo los postulados de la Santa y Sagrada Causa de la democracia burguesa. — Además, los del P. O. U. M. no tienen representante en la Generalidad de Cataluña y esto hace que tampoco puedan inmiscuirse en las funciones del Ejército que controla dicha Generalidad.

Indudablemente; se convoca una asamblea y ahí podemos ver a todas las maripositas del P. S. U. C. que pedían a troche y moche la dimisión del Comisario Político, alegando además, de que como no estaba nombrado por la Generalidad no podía ejercer el cargo.

Indudablemente que yo, como Comisario Político que era, no podía consentir que con respecto a mí hubiese ninguna disconformidad y yo mismo, zanjando terminantemente la discusión, manifiesto que no hacía falta que pidiesen mi dimisión, sino que yo mismo dimitía, pues no podía continuar en un sitio donde hubiese discrepancias y más, cuando mi temperamento no me permitía el convivir con elementos que toda su vida habían sido y son aún perfectos reaccionarios. — Pero que me cabía aclarar algunos conceptos como eran los siguientes.

En el próximo artículo los exponemos.

MANUEL GROSSI.

la voz del frente

CAMARADAS:

No sé como empezar, quisiera ser una persona bastante capacitada para saberme expresar como es debido.

Pregunto yo: ¿ Son momentos estos de mirar a que partido pertenece un individuo, tanto en la retaguardia como en el frente ?

Creo compañeros que es un deber dirigiros la palabra.

En estos momentos de gran transcendencia, me avergüenzo del comportamiento de los de la retaguardia.

¿ Es que no sentís ?

¿ No sabéis comprender el sacrificio de vuestros hermanos que están luchando ?

¡ Ingratos ! Yo estoy conviviendo con ellos y veo las calamidades, y los sufrimientos que pasan.

Me imagino estos bravos guerreros luciendo su hermoso fusil, sentados en una mesa de un café, o entrando en cualquier espectáculo.

Esta clase de individuos, tienen que darnos mucho más miedo que los mismos fascistas.

¡ Hermanos míos ! No perdamos el tiempo.

Seremos capaces de dejarnos arrebatar lo que antaño suspirábamos ?

No, camaradas, no nos quitarán lo que tan nuestro es, lucharemos hasta el último momento si es preciso, hasta no quedarnos ni una gota de sangre.

Hemos de vencer y al mismo tiempo vengar a todos nuestros camaradas que han sucumbido en esta terrible lucha; no hemos de ser olvidadizos, han de quedarnos grabados en nuestro pensamiento, todos estos compañeros y tomarlos por ejemplo.

De qué nos habría servido, si dentro de un tiempo fuviéramos que volver a ser unos esclavos del capitalismo y de la malvada burguesía.

¡ Sabremos vencer por nuestros propios hijos !

¡ Para vernos libres de esta esclavitud, no queremos ser más comercio de los capitalistas. Tenemos que labrar nuestro suelo, con la sangre de estos seres.

¡ Camaradas ! A luchar.

¡ Viva la Revolución Socialista !

¡ Viva la J. C. I !

¡ Viva el P. O. U. M. !

DOLORS COST.

Bandera Moner

Tierz: Sector de Huesca

diumençge, 28 de febrer del 1937

assemblea comarcal extraordinària

ordre del dia:

Informe polític

- » defensa
- » organització i propaganda
- » agrari
- » sindical
- » premsa
- » municipal
- » joventuts
- » administratiu i socors roig

Ponent CARRERES

- » PAGES
- » SELLES
- » DEUSEDES
- » VINYES
- » GUTIERREZ
- » CARRERES
- » PALLAC
- » FERRER

Precs i preguntes

NOTES: Aquesta Assemblea començarà a les 10 del matí i continuarà a la tarda. Tindrà lloc al local social, J. Maurin, 8, a la sala de conferències. Els assumptes a discutir són d'indiscutible importància, per tant, cada secció ha d'enviar, obligatòriament, delegats. On existeixin solament delegacions també convé que vingui una representació.

frivolidad

Mucho se ha hablado y escrito, aunque inutilmente, sobre la frivolidad, despreocupación e indiferencia en que vive la retaguardia, dándose el caso paradójico y bochornoso de la existencia de un divorcio e incomprensión enormes entre los que con el fusil en la mano baten al fascismo en las trincheras, y la retaguardia, donde muchos, en vez de dedicarse a trabajos constructivos y de ayuda a los combatientes, pasan muchas horas en paseos, cafés, bailes, teatros y otros lugares de recreo perdiendo miserablemente un tiempo y unas energías fácilmente aprovechables en beneficio de la guerra y la revolución.

Muchos de estos pierden el tiempo o lo que es peor, lo emplean en criticar, a veces, lo que a falta de su ayuda no se hace. Su presencia en tales lugares es desmoralizadora porque sorprende e indigna a los bravos luchadores que vienen del frente con permiso, haciéndoles creer que la retaguardia es indigna de los sacrificios y privaciones que ellos sufren.

Nadie que sea verdadero revolucionario puede ni debe prestarse a ser juzgado de tal forma, sino que debe demostrar con obras su entusiasmo y adhesión a la causa que defendemos; y si a los lugares de recreo van los «señoritos», aún quedan, debemos evitarlo sea como sea.

Todos debemos ocupar el lugar que nos corresponde. Nuestra bandera ha de ser la de bravos luchadores vencedores del fascismo y defensores de nuestros intereses de clase.

De ningún modo podemos dejar en libertad a nuestros enemigos de la retaguardia, debemos encargarles obras de fortificación y no darles tiempo para conspirar ni para hacer obra desmoralizadora con su pasividad, sus críticas y propagandas; no podemos consentir que mientras parte de la juventud sufre y da su sangre en los frentes de batalla otros pasen la vida en eterna francachela.

Son momentos éstos críticos y de gran transcendencia para el futuro de la Humanidad y nuestro gran pecado y mayor castigo puede ser nuestra falta de visualidad y comprensión.

Nuestro optimismo raya en la inconsciencia siendo completamente suicida. Estamos en guerra. El Alto Ampurdán ha recibido varios avisos, pero los habitantes de Figueras parece que lo han olvidado.

Por propia conveniencia y antes de que sea tarde, debemos reaccionar; por solidaridad con los frentes; por espíritu de justicia; por dignidad debemos acabar con ésta frivolidad de la retaguardia lo antes posible y de la forma que sea.

CLAUDIO BORJA.

la petita burgesia

II

aspecte econòmic

En l'anterior article posarem de relleu la missió política que correspon a la petita burgesia en la nova etapa social que recorre el poble espanyol després del 19 de Juliol. En el present i davant els escarafalls que fa la contrarrevolució, basant-se precisament en el respecte als interessos del petit burgès, per imposar-nos una república democràtico-burgesa, «de trabajadores de todas clases», com resa l'article d'Alcalà Zamora, farem unes quantes consideracions sobre aquest punt.

La petita burgesia, es en veritat,

una força econòmica gens despreciable i que pot ésser-nos de gran utilitat durant el moment transitiu del capitalisme al Socialisme. Ja en èpoques preferiques, el burgès, el fill de la «burg» feudal, al desenrotllar-se i extendres en iniciativa privada formant una nova classe social, engendrà una potència econòmica tant oposada al sistema feudal que fou el ferment que motivà la caiguda del feudalisme. Aquest és el primer gran paper històric d'aquesta classe individualista i liberal que encara avui subsisteix amb la denominació de petit burgesa per a distingir-la de la burgesa o capitalista sortida del seu si.

Aquesta classe, doncs, les quals

deixalles encara subsisteixen aliada amb la classe obrera pot ésser encara altra volta de gran utilitat per a marxar d'una manera ascendent cap al Socialisme.

Aquesta classe, però, hem de tenir molt present que és la creadora del capitalisme. De la petita burgesia surt el gran burgès o capitalista. Ella representa els fonaments del capitalisme. Pretendre com els polítics d'Esquerra o els novells democràtes del P. S. U. C. fer-ne una classe econòmicament lliure i agafar-la com a base d'un nou sistema social és una simple estupidesa per no dir una traïció. La sort d'aquesta classe ha de correr paral·lela a la de la classe obrera si volem foragitar ben lluny de la nostra terra el ferment del feixisme en tots als aspectes.

La denominació de petit burgès tindria que definir-se, a més, d'una manera ben concreta. I aquesta concreció tindria d'ésser a ben segur la d'un obrer emancipat que treballa pel seu compte i que fa aquest treball sense l'ajut de cap altre obrer, perquè els obrers ocupats en petits comerços i indústries són molt nombrosos i en la nostra ciutat, per exemple, si la revolució hagués de passar solament en les grans fàbriques l'alè d'una nova societat ens passaria desapersabut.

A més, l'obrer que té la desgràcia d'haver d'anar a raurer amb un petit burgès és doblement explotat. La dispersió que això ocasiona, la falta de contacte amb els seus companys, fa que tingui un caràcter aburgèsat i sotmès, castrat de tota consciència de classe. El petit burgès viu també una vida carrinclona i explotada i ni amb bona voluntat pot atendre moltes vegades, les lleis socials dictades a favor dels seus obrers. L'obrer d'una gran concentració industrial pel contacte permanent amb els seus companys, té una consciència de classe formada i pot fer-se i és fa complir, si més no, les lleis socials dictades. L'obrer d'un petit comerç o indústria ni tan sols això.

El poble que com el nostre, i principalment Catalunya, que a diferència del poble rus quan feu la revolució, té una classe obrera relativament instruïda, té que portar la revolució fins a les últimes conseqüències. A les agrupacions obreres organitzades dintre el Sindicat que amb aquest esperit impetuós i renovador que han donat proves acordin col·lectivitzar-se, primer pas cap a la socialització

sagetes de la j. c. i.

futura, tindrien que facilitar-se-li's tots els mitjans a l'abast dels organismes directius, i lleis concretes que recolzesin la iniciativa, i organismes econòmics que els ordenessin. En contra d'això, d'una manera premeditada, s'obstaculitzen les col·lectivititzacions i si es realitzen es deixen abandonades perquè fracassin i poder cantar més tard les excel·lències de l'economia burgesa.

La nostra tesis de portar la revolució fins a les últimes conseqüències és recolzada, a més, per experiències de caràcter polític. La lluita de classes cal accentuar-la per arribar al·míxim de la seva diferenciació. Els vestigis de classes que puguin quedar, com més nombrosos siguin, més precisen d'un estat policia i buròcrata poderós que com tot estat té una forta tendència a regenerar-se i si bé és precís, en tant quedin vestigis de classes, la força organitzada de la classe treballadora per oposar-se a la tendència contrarrevolucionària de les classes, és a dir, la dictadura proletària que diem els marxistes, també és cert que aquesta dictadura proletària pot convertir-se en una dictadura de partit com succeeix en la Rússia soviètica, la qual amb els recents processos de vells bolxevics que al costat de Lenin forjaren la revolució d'Octubre, ens demostra que la democràcia incrustada en una estat pot desvirtuar completament les essències d'una revolució.

Són aquestes experiències afermades per la teoria doctrinal les que ens diuen el funest que seria que deixant-nos portar per certs prejudicis de petit burgès no anessim decididament a l'abolició, dintre les possibilitats màximes, de les classes socials, que ens permetin el dia de demà fruit de la veritable democràcia, la democràcia obrera, i d'una vida lliure sense paràsits i buròcrates.

Com que una soblada transformació econòmica no és possible, a la petita burgesia, definint-la d'una manera concreta, pot donarse-li certa llibertat d'acció. Però d'aquesta economia pre-capitalista fer-ne el sistema permanent d'una nova societat és cosa que no podem admetre. Els homes sincerament revolucionaris i que fa anys treballem i lluitem per la revolució continuarem perquè els moments decisius que viu el nostre poble no siguin viscuts en va i al mateix temps que guanyar la guerra tenim el deure d'impulsar la revolució fins allà on sigui possible.

LICH.

Les primeres sagetes d'aquesta setmana, son plenes d'indignació. Indignació i rabia.

Tothom recorda el procés dels militars de Figueres. A Figueres es mobilitzaren cotxes enters de testimonis de descàrrec. L'Esquerra local donà mostres de la seva bonesa de cor. Algún psuquista hi havia també. Es moment d'oblit. Prou sang, prou sang! Banderes, sardanes, flors i violes, altra vegada...

I els militars que algú deia eren feixistes, foren absolts...

Testimoni hi hagué—*Sans*, ajudeu-nos!—que feu grans discursos. Jo vinc del front—pronunciant la v—ho sé positivament—amb tres v.—Després s'abraçaren. Ets el meu germà! No ha passat res! Visca la República! I els militars que algú deia eren feixistes foren absolts.

Tinent de l'exèrcit roig (?)! Sabates de cuir. Polaines llustrades. Guerrera de gamusa. Estrelles daurades. Mantones de seda, I un càrrec de Comissari Polític que es veu molt aprop. Ai, —*Sans* del cel, ajudeu-nos!—qui ho ha vist i qui ho veu.

I un capità i un alferes, absolts, per allí Olot.

I aquí hi ha el resultat. Dos cadàvers calents que clamen venjança. Dos fills del poble que no en sabien res d'això!

Que lluitaven, que morien. Que reclamen venjança. Venjança! I nosaltres ho afirmem. Tant responsables de la seva mort són els que els mataren com els que ho feren possible. Ho entenen els testimonis?

Les senyores del Grup Femení i d'Esquerra llançaren un manifest cantant Catalunya i la República.

No hi tindriem res a dir, si no fos que aquest manifest el signaven diverses companyes del nostre partit que sabem que no hi tenen res a veure. Preguem a les senyores del Grup Femení que repassin la llista d'associades i que es serveixin borrar a les militantes que ja fa més de dos anys que s'han donat de baixa.

Per al Conseller de Cultura:

Hi ha diverses mestresses—d'aques-

tes tan laiques—que es dediquen per aquests mons de Deu a dir mal del P. O. U. M.

Les mestresses, han d'ensenyar. I ensenyar tal com ho exigeix la revolució. I si n'hi ha alguna que no serveixi que vagi a fregar.

Entesos, Sr. Deulofeu? si vol més informes els hi donarem.

Després de sopar i de fer els 6 tancs que faig cada nit—tal com mana la consigna del P. S. U. C.—vaig anar al míting del P. S. U. C.

Us en faré un sis.

«Villalba, que es comportà tan dignament al front d'Aragó, ha tingut un fracàs a Màlaga»

D'una traïció aquests, xicots en diuen un fracàs! Així, als del P.S.U.C. els hi direm fracassats.

L'ex-agent de la Gestapo i ex-poumista Estivill va agradar molt als de l'Esquerra.

A nosaltres també.

I els hi recomanem un llibre seu: L'ensulciada dels jacobins!

Ens fa l'efecte que parla d'ells. I del 6 d'Octubre.

I no els hi diu pas valents precisament.

Trotskistes cap aquí, trotskistes cap allà, trotskistes, i sempre trotskistes.

Molta gent, entre ella un Conseller que ja sap el que vol dir menxevic,—hagueren de consultar el diccionari.

A la C. N. T. i a la F. A. I. se l'atacà també. Com sempre, covardament. Sense tenir la valentia d'anomenar-les. Potser també seran trotskistes?

Res, és allò de la unitat.

Estivill es també un incontrolat. Un incontrolat de la llengüa. Anomenà una per una totes les fàbriques de material de guerra, explicant les característiques, i el material que feien.

Que no sap que hi ha molt d'Espionatge?

Si fossim del P. S. U. C. li diríem agent de la Gestapo.

Gàrriques TRAYTER, Cervantes 13, Figueres

avant..!

per guanyar la guerra i
fer triomfar la revolució:
govern obrer i camperol!

on és la responsabilitat?

A l'objecte de responsabilitzar i crear una atmòsfera de guerra a la reraguarda es reuniten les diferents organitzacions de la nostra Ciutat. Cal posar-se a to amb les circumstàncies crítiques que atravesa la guerra social que sostenim des de fa set mesos.

A la primera entrevista i a proposta del front de les joventuts revolucionàries J.J. LL i J. C. I., es posaren d'acord, en principi, de suprimir la frivolitat i la inconsciència que representen els balls, en extrem concorreguts, per certa joventut que es diverteix mentre molts es maten a les trinxeres, de suprimir també les xerinoles dels bordells, de suprimir o disminuir les hores inútils que els desvagats passen al cafè on hi consumeixen gairebé tot el dia quan hi ha tantes feines a fer, de suprimir els espectacles, representant-hi en tot cas obres d'ambient social que recordin i allixonin al compàs dels moments que vivim, etc., es a dir, de crear una tensió mental, una activitat física, una moral, una consciència i una atmòsfera de lluita que estigui a

l'altura de les circumstàncies. No creiem que ningú que es digui antifeixista es desdiguí d'aquestes mesures que repercutirien indubtablement a elevar la moral del front.

Es el cas, però, que en la segona entrevista, els representants d'unes organitzacions que es passen per responsables, assenyades i de gran serietat en les conductes, els del P.S.U.C. i l'Esquerra, després de parlar segurament amb els seus respectius pastors, buscaren les mil excuses per desentendre's d'aquestes mesures motivant la retirada de les J.J. LL. primer i la J. C. I. després i amb això el trencament de les relacions per una acció comuna.

La serietat i la responsabilitat de totes les organitzacions que guarden de més aprop o més lluny contacte amb la burgesia, pateixen de la mateixa activitat i mentalitat que aquesta. En fer seguir metòdicament el negociet o la botigueta, en escriure algun article demanant seny i poca pressa, en difamar de tant en tant, segons mana l'amo, les organitzacions revolucionà-

ries que amb la seva activitat els hi fan rodar el cap i fan malbé els nervis, ja creuen haver complert amb el seu deure. I, això no es tot. Els actes cal posar-los d'acord amb les paraules.

On es aquesta responsabilitat tan insistentment bescantada? Vinguem balls, vinguem cines, vinguem hores mortes al cafè, vinga tabo!a als bordells, vinga xerino!a arreu. Aquesta es la reraguarda exemplar que els combatents demanen? S'imposa una moral de guerra. I, aquesta no cal demanar-la cal exigir-la. Les minories revolucionàries, les minories conscients tenen el deure de sapiguer imposar-se damunt les majories anfíbies. Per això serveixen els partits obrers. Per a formar minories conscients, minories selectes que sàpiguen conduir a la Humanitat cap a un futur millor. I, si els jovenets de les organitzacions aburgesades o els de les organitzacions que s'han format com els bolets, en el moment que ha plogut amb vents que els semblaven favorables, troben aquest programa de reraguarda aburrit, els hi

aconsellem que vagin al front de combat que faran feina més profitosa i es distreuran admirablement.

F.

